

Hôn ng Dôn ng tá viát trong mùa Xuân đen tái thá 35 cáa dân tác

Đã 35 năm trôi qua kể từ ngày Viát Cáng xua quân vào xâm chiếm miền Nam, 35 mùa xuân chúng ta đã nhá quá khổ đau tháng, nhá nháng mất mát, nhá tát cá nháng gì làm cho chúng ta tiáp tác thù hận, không thá quên, không thá tha thá, không thá hòa háp hoà giải với kẻ thù. Nháng mất mát thát to lớn, to lớn quá sức chịu đựng của chúng ta, nháng mất mát mà không mất dân tộc nào phải chịu đựng, nháng mất mát gây ra bởi kẻ thù quá tàn bạo gian ác. Chúng nhân danh cách mạng giải phóng dân tộc để giết chúng ta, nháng ngáng cùng giòng giống với chúng. Bởi mất thá để an chúng tìm cách ăn cướp của cải của chúng ta, hành hạ chúng ta, bóc lột chúng ta phải bóc lột của đi. Chúng giết ngáng không gám tay. Nhân danh cách mạng Mác u nác chúng đã pháo kích ngay vào nháng ngáng dân lành chạy lánh nạn miền Trung. Để cướp tài sản của ngáng dân, chúng đưa ra nháng kế hoạch đánh cướp, đưa nháng ngáng có của đi vào nháng vùng kinh tế mới. Để trả thù, chúng bắt hàng mấy trăm ngàn ngáng trong chúng ta đi tù để y với danh nghĩa “cái táo”, và khán nạn nhân của là trong khi chúng ta đi tù thì chúng cướp đi cướp đi và con gái chúng ta. Trong nháng nhà tù rồi rác trong nháng vùng rừng sâu nác đác, nháng vùng rừng núi kháp nác, từ Bắc chí Nam, chúng đã hành hạ thân xác, vùi dập tinh thần của bao nhiêu ngáng trong chúng ta, chúng đã xá súng giết chết bao nhiêu ngáng cha, ngáng anh, ngáng em của chúng ta? Bao nhiêu ngáng trong gia đình chúng ta đã bị xác trên con đường đi trốn khỏi cái chế độ tàn bạo của chúng? Bao nhiêu ngáng con gái đã bị bóc lột làm nhục trên con đường vát biên? Chúng ta đã phải chịu đựng bao nhiêu gian nan để đến đây bây giờ?

Nháng hình ảnh khán nạn nhân nhát đã in sâu vào tâm trí chúng ta khiến chúng ta không thá nào quên, nháng hình ảnh đó vẫn làm cho chúng ta nhác nhái mỗi khi tháy lại. Và cứ vào Tháng Tám mỗi năm trong khi hoa nở rá, cây cối xanh tươi, chim chóc vui mừng ca hát, đáng lý chúng ta phải sung sướng háng không khí của mùa xuân thì lòng ta lại nặng trĩu, tâm ta lại u sầu. Cứ mỗi năm trôi qua hy vọng mất sẽ xáp đặt của chế độ Cáng Sán nác ta lại càng mong manh hơn, chúng ta lại càng bắt đi niềm tin rằng sẽ có ngày chúng ta có thể xóa bỏ chế độ cái quá khổ đen tối, quên đi nháng nỗi đau tháng để chỉ còn nhìn vào tương lai. Mỗi năm, nỗi bất hạnh của chúng ta lại sâu đậm hơn, nỗi bóc lột của kẻ phải xa xôi lại càng đè nặng thêm lên tâm trí chúng

ta.

35 năm sau khi có hoà bình, sau khi đất nước chúng ta thoát khỏi nạn đói, tám triệu người dân còn sống trên mảnh đất quê hương có may mắn hơn, vui sống hơn chúng ta hay không? Hạnh phúc có đến với mọi người dân hay không? Trong khi chúng ta sống tốt cuộc sống no ấm đầy đủ, thì những bà con máu mủ ruột thịt của chúng ta vẫn sống khổ nạn khổ trong một chế độ tàn bạo, trong một xã hội bất công tham nhũng thối nát, đời sống của họ vẫn đói rách, thiếu cơm ăn áo mặc. Đất nước ta vẫn chưa phát triển theo đúng nghĩa, nền kinh tế của xã ta vẫn chưa có căn bản vững chắc, nền giáo dục của nước ta vẫn yếu kém, tuổi thọ dân tộc ta vẫn thấp. Đất nước ta vẫn lệ thuộc ngoại bang, vẫn không có độc lập tự do thật sự. Thêm vào đó hiện giờ đang có hiểm nguy báo động Tàu Cộng xâm lăng. Trong bài tham luận này, chúng tôi thử phân tích những điểm chính trị, kinh tế, xã hội, và giáo dục để tìm hiểu xem hiện tình của đất nước ta thực sự ra sao.

Về mặt chính trị, lý thuyết Mác Lê mâu thuẫn với thực tế, hơn hai mươi năm sau ngày xâm chiếm đất nước Miền Nam chế độ Cộng Sản Hà Nội đã đưa cả nước vào một tình trạng bế tắc đối rách kiệt quệ với mọi mặt, dân chúng sống vô vọng, không biết tương lai ra sao. Chế độ Cộng Sản Việt Nam và Thủ tướng Phạm Văn Đồng với những bóc lột già nua ngu muội đã đưa ra một lộ trình hoàn toàn trong nhúm vò lèo lái đất nước, không mang đến sự sung túc và hạnh phúc đến cho toàn dân. Chính phủ Hà Nội đã ngu xuẩn dấn Cộng Hoà Miền Nam Việt Nam là của người dân nước ta bắt buộc phải chịu với thể chế độc tài độc đoán và có cả hệ thống vi phạm và phát triển sự. Hơn hai mươi năm đất nước ta bị bế tắc lãnh đạo với cả già cả và ít học chìm trong một tình trạng đông đảo, và thay vì tiến bộ lùi lại bước, trong khi cả vùng Đông Nam Á tiến lên theo những quốc gia chậm tiến thành những quốc gia đang trên đà phát triển (developing countries) Đến khi những nước Cộng Sản ở Âu Châu phá sản và bỏ dân chúng đứng lên lật đổ thì một vài nhà lãnh đạo Việt Nam như Võ Văn Kiệt và Nguyễn Văn Linh mới sáng mắt ra và đưa ra cái kế hoạch kinh tế nhằm mở cửa thị trường Việt Nam cho thế giới tự do nhào vào làm ăn để thu lợi, cái kế hoạch mang danh “đổi mới”, những chế độ mới mới mà thực ra là vẫn một kinh tế cho làm ăn tự do, cho buôn bán để ăn lợi. Những trong cái thị trường tự do của nền kinh tế tự do theo “phong trào xã hội chủ nghĩa” thì những tay buôn lớn nhất và những lợi nhuận cao nhất là những kẻ đầu tư vào chính trị nằm trong cái Chế độ Cộng Sản, đi buôn không cần vốn, hay nói cho đúng ra thì vốn liếng của chúng là báo chí, là chuyên chính “hồu” sản, là gian ác, manh tâm bóc lột nhân dân, là phương cách mánh, phân biệt giai cấp vô sản là giai cấp đã đi tiên phong trong hai cuộc cách mạng trước đây. Nay thì giai cấp vô sản đã nhận được những lợi ích của báo chí và thấy rõ rằng sự hy sinh vô ích của mình chỉ làm lợi cho một nhóm nhỏ những tay khát máu đã đẩy nhân dân đi vào chết chóc trong hai cuộc chiến tranh chống Pháp và chống Mỹ.

Độc tài không có tự do dân chủ mâu thuẫn với phát triển của trí tuệ loài người, nền chuyên chính do bọn tư bản duy trì chỉ làm hại cho sự phát triển về khoa học kỹ thuật của đất nước. Những người chế độ Cộng Sản Hà Nội chỉ mưu lợi duy trì một hiện trạng (status quo) và cũng cố

đưa và đưa tiếp tục công quy, không màng gì đến phát triển đất nước theo cách, đưa quy định do dân chủ của người dân. Bằng cách bằng bút thông tin đến người thì theo cách mà một kế hoạch qui mô nhằm tuyên truyền, báo sai sự thật, đưa đến tâm trí người dân, tất cả những gì còn sống ở Việt Nam hiện nay không còn hiểu được thế nào là từ do dân chủ, tất cả sao phải có một chế độ chính trị đa đảng, tất cả sao phải có bầu cử tự do, tất cả sao người dân phải có quyền chọn lựa những nhà lãnh đạo lẽo lái đất nước, tất cả sao quyền lợi quốc gia phải được tôn trọng...

Lưu ý vào ngoi bang mâu thuẫn với các lập trường, cái các lập trường mà Hồ Chí Minh cũng kêu gọi là không có gì quý hơn. Các lập trường gì mà mọi quy định phải sang Bắc Kinh hỏi ý kiến các quan chức Ba Tàu? Các lập trường gì mà cắt đất vùng biên giới dâng cho bên đối quốc mà phải phải sang Bắc? Các lập trường gì mà bên Trung Cộng từ do mang quân sang đất ta giết dân công nhân lập nên khu vực tự trị nhằm kiểm soát ta? Các lập trường gì mà Hà Nội miến cầm nắm hơn khi chúng kiểm soát vùng ven biển Việt cả ta bắt bắt đánh đập những người dân cả ta? Các lập trường gì mà để yên cho quan chức Chết ăn cướp hai hòn đảo Trừng Hoàng Sa nằm trên Biển Đông là nơi có bao nguồn dầu lửa và khoáng chất cả đất nước ta? Nay thì tất cả những khu vực hiểu mà Đảng Cộng Sản hô hào trong hơn nửa thế kỷ qua chỉ là bịp bợm, chỉ nhằm đánh lừa những kẻ ngu dốt tin. Mà hơn nữa đã sống những người có lòng yêu nước khi nghe những khu vực hiểu đó đưa không biết rằng mình đang bị lừa gạt. Ngay cả những nhà trí thức, học cao hiểu rộng, có óc phán xét cũng đã bị Cộng Sản cho đi tàu bay giết. Ngay thế mà hiện nay vẫn còn những kẻ có văn bằng cao, chức vụ lớn ở ngoại quốc vẫn chưa sáng mắt ra, vẫn để Cộng Sản Hà Nội lừa dối gạt. Cái lừa dối này là họ có kiến thức, có báo thức thông thái mà lại chịu nghe những mồm chuy ngôn ngu ngốc của Chủ tịch Nhà Nước Việt Nam rồi sau đó leo lên sân khấu tuyên bố với hơn hai tay vờ và miến vờ ca hát một bài về cái “ngày vui đời thế này” láo lếu mà tất cả chỉ có con nít mới ca. Thế chúng ta mới thấy rằng bên Cộng Sản chúng nó có ma lừa chi phải con ngu ngốc và phải đi tìm tâm thức.

Về một Phát Triển Kinh tế, nên thế kinh tế hiện tại không đưa vào thế các của đất nước, tất cả chỉ là tiền ngoại quốc đưa từ từ tiếp vào trong nước để rồi dùng thế trình tiêu thụ toàn của Việt Nam, rồi dùng nhân công rẻ mạt, rồi dùng những tài nguyên phong phú của đất nước ta. Trong suốt hơn 15 năm qua, từ 1990 đến 2008, đã sống tiếp đưa từ đưa vào Việt Nam là những nước trong vùng Đông Á bao gồm Đài Loan, Đài Hàn, Singapore, Nhật Bản, Indonesia, Malaysia, Thái Lan và Trung Cộng. Đưa từ từ tiếp của những nước phải phải Tây trong thế gian này không đáng kể. Mới thế gần đây, Hoa Kỳ bắt đưa tiếp đưa vào Việt Nam, những số với những số tiếp đưa vào của những nước “theo dân lợi” trong suốt thế gian 15+ năm thì chưa đáng kể. Trong một bài chúng tôi viết trước đây, chúng tôi đã cáo giác cho những nước theo dân mới trong vùng đem tiền vào nước ta để hút máu nhân dân và hút tài nguyên của xã hội ta, chúng được quy định xây nhà máy trên những khu đất đai mệnh mông mà nhà công quy Hà Nội cho thuê với thời hạn là 90 năm. Những công sở nhà máy sống xuất bản từ bên đưa từ thiếp lập đầu phải của nước ta, rồi nhu cầu mà chúng kiểm soát là của chúng, đầu phải là của nhân dân ta? Những toà nhà, những khu vực du lịch, những khu phát triển và đưa các do chúng bắt tiền ra đầu phải là của đất nước ta? Tất cả đưa của bên theo dân mới, ngoại trừ một số nhỏ là của những bên tài phiệt để đưa phải phải, bên đưa ng viên gốc ăn của đất bên từ bên theo dân hay ăn cướp

tiền của nhà nước và nhân dân. Trước kia bọn chúng làm cách mạng, nay mới nghĩ đến thấy rõ cách mạng chỉ có lợi cho chúng vì thế những kẻ vô sản, vô học chúng đã trở nên những tên giữu xu, có bạc tiền mà không biết làm gì hết, chúng gian manh ăn cướp của nhân dân của đất nước để thỏa hăng của riêng.

Là thuộc vào ngoi bang và một kinh tế tài chánh, các nước sản xuất như tiền đầu tư trước tiên, bọn tư bản những đầu tiên vào là không có ngoi và để trở về tiền như p của, cán cân ngoi và những b của cân xuất, tiền thu vào không để trở tiền mua hàng hoá tiêu dùng và sản xuất. Để có thể bán được hàng hóa cho các nước Tây Phương, chúng họ giá để bán để họ hàng tính ra tiền M Kim hay Euros rồi mới. Những thứ và những của, chúng họ giá bán của những món hàng xuất và đi đến các giá thành để bán Âu Châu và Hoa Kỳ phần để kiếm ra trước những của quan những mãi qu của và tôi vì phạm luật anti-dumping. Chỉ có những nhà sản xuất như những nông dân hay những người có của sản xuất như là bò thịt và kêu gọi họ để đánh phá sản. Khi họ phá giá để bán làm cho tình trạng lạm phát gia tăng liên tục, giá hàng hóa tiêu dùng ngày càng lên cao, đời sống đa số người dân và đã chết và, nay lại càng khổ hơn. Những và bọn giai cấp của quý, tình trạng không nên và một kinh tế tài chánh này không những gì đến đời sống nhưng là của chúng ngoi và họ năng ăn cướp của chúng, vì nay đầu tư trước tiên của các nước ngoài giếm 80 phần trăm, làm sao chúng còn có họ mọi móc, để khoét như xa? Chính vì vậy mà chúng ra lệnh cho bọn tay sai của chúng các nước ngoài phải kêu gọi Việt kiều và tiền và - tiền mà chúng gọi là “kiều hối” một số tiền lớn lao lên tới bảy tám tỷ đô la hàng năm - để cho chúng còn chực mát.

Và nên trong xã hội, thì thời nạt bắt công nhân, vậy mà chỉ để cho nhà nước Nguyễn Minh Triết trước nói rằng Việt Nam không có tham nhũng chỉ có “ngồi mà quên đi!” Những để đầu tư nước mà lại phạm như vậy thì làm sao các người của để không ăn cướp, ăn của dút, là bắt, gian lận, tham lam? Khi mà có của một họ những tham nhũng như trên ăn bắt triệu, và giếm ăn bắt trăm ngàn, và phía để ăn vài ba ngàn, vài ba trăm tiền đô la thì làm sao xã hội không có bắt công? Những giêu thì giêu quá số của những, những nghèo thì nghèo một rồi không có của ăn áo của, vì của phân chia của của không để đầu tư để ra một giai cấp như những trừ hút máu nhân dân và một giai cấp nghèo giếm tuy để đã đa số người dân. Thế những của sản và những trừ sau họ nên họ không vì chúng cai trị bọn sung sướng, bọn bô học, bọn mua chuộc hay nhà tù, bọn mà họ phải tuân thủ hay sự giam cầm, tra tấn, hành hạ và thuế.

Xã hội bằng họ, những người mua sản còn phải tiếp thành thói gian dối bắt bớ mọi người, ai nên chỉ còn mua họ những vật chết, những giá trị tinh thần đã bị chà đạp, xóa bỏ, không còn để để con người, ai nên chỉ còn sống theo bọn năng, chỉ làm sao thỏa mãn được những thú tính của mình. Để có tiền, những ta chôn đi cái liêm sỉ, cái để để, cái lý trí, cái tư cách, tất cả những cái gì tốt đẹp của mình, để tranh giành, cướp giết, và vết bô túi, của kiếm được càng nhiều tiền càng tốt để để sản sung sướng. Không có gì để bán thì những ta đem bán cả nhân phẩm của mình, những ta trở về coi mình là bình thường, không còn ý niệm phải trái, để

xu a.

Cô bé 17 tuổi Nguyễn Đức Hải Di, tên Tây là Joyce Anne Nguyễn, và mẹ cô, nhà đồ di Song Chi, bất bình trước cảnh xã hội băng hoại mà lòng ngấm vào trái tim, đã gióng lên bao nhiêu tiếng chuông cảnh tỉnh. Qua những bài của hai tác giả đã sinh ra, lên, và sống trong xã hội Việt Nam để chỉ ra rằng Sơn, người ta hiểu được tâm trạng của người trẻ Việt Nam: vì sinh ra và lên trong môi trường ô nhiễm đã tiêm nhiễm những giá trị tiêu cực, họ đã trở nên thờ ơ, hèn nhát, bất lực, ỉn, hèn, ích kỷ, tham lam, vô cảm, bất nhân, cẩu thả, giả dối, hoài nghi, mất lòng tin, v...v... Vấn đề là làm thế nào để cái xã hội mà chúng ta đang sống này? Phải dùng những pháp, biện pháp nào? Phải có những pháp, biện pháp gì, và nhất là phải mất bao nhiêu lâu? Mất trong những biện pháp là cải tạo giáo dục, thì phải mất nên giáo dục nhân bản để xây dựng những người công dân tốt cho thế giới. Nhưng khi hiểu về phi lý thì cũng mà Hồ Chí Minh đã nói ra “mười năm trồng cây, trăm năm trồng người” chúng ta phải nhận thức rằng học cái xấu thì mau nhưng học cái hay cái tốt thì lâu. Nhưng nếu giáo dục tốt đẹp thì tốt yếu phải có những con người mới sau một thế hệ.

Vì hiểu được rằng giáo dục, ta thấy có bất công vì bất người nghèo là có thể học phí, người giàu học phí ngon lành, học phí mất tháng bằng lương mất năm của người nghèo. Học trò nghèo đi bán kẹo, sữa, bong bóng, bánh đa, hay những cái vặt vặt khác, để lấy tiền mua sách vở, còn con nhà giàu ăn chơi lêu lêu ngông cuồng, đàn đúm làm những chuyện bậy bạ. Trong khi con nhà nghèo đi chân đất, đi bộ hàng cây số, qua đò qua sông, đi năm bảy dặm trên một xe ba gác, hai ba dặm trên một xe đạp, bỏ mẹ là có xe đạp, thì con các nhà tài phiệt có xe số có tài xế lái đi học trong những xe hơi bóng lộn hoặc lái những chiếc xe giá hàng vài chục ngàn Mỹ Kim hay hơn nữa đi học.

Giáo dục vẫn còn chậm tiến, học trò không học được bao nhiêu, sách học thì thiếu, học sinh học tập chăm chỉ và chăm chỉ lấy cho được điểm bằng dù có phải gian khổ hay nhọc nhằn cũng có tiền mua bằng. Một bài viết mới đây phải trên Internet cáo cáo một số giáo sư đại học - có nêu rõ tên tuổi - hiểu đang lạm dụng những chức vụ quan trọng trong ngành giáo dục cao cấp để là những kẻ gian lận mua bằng, không được để những người kính trọng và tín nhiệm. Học sinh sinh viên đi học những chỗ mua nhanh nhanh ra trường để đi kiếm tiền, để mau được học thạc sĩ, được tốt nghiệp, bỏ mẹ không còn kiểm soát nghiêm ngặt. Ra trường rồi thì bỏ mẹ chuyện cho con vào những chỗ béo bở, để ăn tiền, mua chuộc để có những chức vụ cao, thậm chí gả con cho những gia đình giàu có để được học những quy luật phi pháp. Những người xin vào làm để có tên trên sổ những người không đi làm, không lấy lương - gọi là lính ma lính kiêng ngày xưa ở miền Nam - để rồi đi làm áp phe, mách mung cho quan thầy, ăn tiền hoa hồng, rồi sống phè phỡn.

Kät luän:

35 năm đã trôi qua, 25 năm đã có chính sách “đäi mäi” nhäng täng lai đät näc vän mù mät, không có gì đä mà phän khäi hay hänh đän hät. Trái läi, cái nhäc mät näc đang là chiäc kiäm Damoclès treo läng läng trên đäu dân täc Viät Nam, bän đä quäc mäi phäng Bäc lúc nào cũng häm he nuät chäng đät näc ta, hiäm häa đäng hoäa cäa dân täc hän đang hiän hiän, chúng không nhäng kiäm soát chúng ta vä mät chính trä, mà còn đe đäa bao väy, làm suy xäp nän kinh tä cäa chúng ta. Chúng có tai mät ä khäp näi, chúng ta chäa ngo ngoe, chúng đã biät. Nhä cô bé Joyce Anne Nguyän đã nhän thäc, đät näc ta phäi do dân täc ta quyät đänh, không thä trông mong vào bät cä mät cäng quäc nào khác, vì cäng quäc nào cũng có thói thäc dân, cũng có ý đä, cũng có quyän läi đä bäo vä hay đòi häi. Chúng tôi còn nghĩ räng đä lät đä chä đä đäc tài gian ác Cäng Sän hiän thäi, tät cä ngäi dân hiän säng ä Viät Nam cän phäi nhän thäc đäc vai trò läch sä cäa mình mà hiän ngang đäng lên biäu tình, kêu gäi cä nhäng đäng viän sáng suät häy vä phe mình. Chä nhäng ngäi con đät näc còn ä läi mäi có khä năng làm công viäc läch sä này. Hä phäi có gan đäng lên chäng läi bäo läc, có gan giäng cao ngän cä phäc häng đät näc, vung tay lên cao hát bài ca chiän đäu. Nhäng ngäi Viät sinh säng ä häi ngoäi không có thä làm gì hän là äng hä, phä giúp, hän hoan tiäp tay trong viäc quäng bá thông tin, hoäc tài trä mà thôi.